

Чернышев, Василий Александрович

Украина, Житомирская область

Июль 2005 г.

Добрый день пані доктор Хільде Шрамм, пан Еберхард Радзувайт.

З повагою до Вас звертається колишній військовополонений Чернишов Василь Олексійович.

Мені дуже прикро, що я не зміг Вам відписати перший лист. Я дуже Вам вдячний за такі зворушні листи, і за значну матеріальну підтримку. Велике спасибі за Вашу увагу і чуйність. Я не міг повірити, що через стільки років, в далекій Німеччині є люди, які згадали про мене. Зараз мені 81 рік, дружина померла, і я знаходжусь на догляді в дочки. До речі, вона пише Вам цей лист, через те, що я погано бачу і чую. Потрібна операція на очах, але на це потрібні великі кошти. Мені дуже важко згадувати про своє минуле, але я постараюсь.

В 1944 році в місті Коломия мене було поранено. Я лежав непритомний, а коли опритомнів, почув німецьку мову. Розмовляли німецькі солдати. Господи, я думав мене вб'ють, через те, що я чув раз по раз постріли. Вони добивали тих солдатів, яки не придатні були для роботи. Коли дійшла черга до мене, я знав, що це все, але той німецький солдат мене помилував. Я йому вдячний за життя. В 1944 році в червні місяці я потрапив в полон. Місто Ейзенах. Боже, це були пекельні муки, краще було вмерти, як так жити.

Ми розвантажували вагони з вугіллям, рубали ліс, носили камінь. Робота була дуже важкою, а їжи давали дуже мало, давали шпинат і брукву. Мені весь час хотілося їсти. Голод томив в день в ночі. Але хочу відмітити, що два рази я все ж таки наївся.

Перший раз – коли давали собаці вермишель і він її не з'їв. Мені так хотілося їсти, що було всерівно, краще вб'ють, ніж нести такі муки. Я підбіг до собачої миски і почав хватати вермишель. Мене помітили. Солдат підійшов, махнув автоматом, я впав. Вдруге мене смерть обминула стороною.

Другий раз я добре наївся, коли мене відправили до хазяїна на роботу. Дуже хороша була людина. Він мене нагодував до сходу і дав з собою. Я всім поділив потроху, а один солдат побачив і почав мене дуже сильно збивати, до крові. Він би мене замордував, коли б не прибіг другий солдат, і почав сильно по-своєму на нього кричати.

Я не розумію, за що така жорстокість? За те, що я всіх обділив крихтою хліба. І втретє мене смерть обминула. Ми дуже каторжно робили. Хто не витримував, того на місці убивали. Я не бажаю тяжкому ворогу такої каторги, яку терпів я, адже кожну хвилину чекаєш смерті.

Ще хочу розповісти один епізод, який мені дуже запам'ятався.

Наш друг виготовив компас, для того, щоб втекти з полону. Коли в нього його знайшли, нас вистроїли всіх в одну шеренгу, а на нього пустили голодних псів. Вони його рвали на дрібні шматочки. Я не міг дивитися, повернувся назад. За це мене кинули на землю і дуже сильно били. Один німець на російській мові сказав: „Дивись, бо завтра це буде з тобою“.

Господи, я весь час думав, коли мене вже вб'ють, коли закінчатся мої муки, за що Господь Бог мене так карає.

В 1945 році настав кінець. Нас визволили американці.

На цьому буду закінчувати свого листа.

Вам дякую за увагу, приділену особисто мені.

Бажаю Вам щастя і міцного здоров'я.

Чернишов Василь Олексійович